

Az egész világon milliók olvassák és igyekeznek tettekre váltani azt a magyarázatot, amit Chiara Lubich, a Fokoláre Mozgalom alapítója havonta a Szentírás egy-egy mondatához fűzött, s amely széles körben hatással van egyének és közösségek életére.

„Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe.” (Lk 6,38)

Megtörtént-e veled, hogy ajándékot kaptál egy barátodtól, és érezted, hogy viszonznod kell? Nem is annyira azért, hogy megszabadulj egy kötelezettségtől, hanem igaz, hálával teli szeretetből? Biztosan előfordult már.

Ha veled így történt, képzelheted, hogy van ez Istennel, aki maga a szeretet. Ő mindig viszonz minden ajándékot, amit embertársainknak adunk az Ő nevében. Az igazi keresztények igen gyakran tapasztalhatják ezt. Újra és újra, minden egyes alkalommal meglepődünk, mert az ember soha nem szokik hozzá Isten kimeríthetetlen találékonyságához. Sorolhatnék ezer meg ezer példát, írhatnék egy egész könyvre valót, hogy meglásd, mennyire igaz a szentírási hasonlat: „jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe”. Isten ajándékának bőségét, Isten nagylelkűségét jelzik ezek a szavak.

„Már leszállt az éj Rómában. Egy alagsori lakásban néhány lány, aki az evangélium tanítása szerint akart élni, éppen jó éjszakát kívánt egymásnak és aludni készült. Hirtelen a csöngő hangja verte fel a házat. Ki lehet ilyen késői órában? Egy férfi állt az ajtóban. Végső kétségbeesésében elmondta, hogy másnap családjával együtt kiteszik az utcára, mert nem tudja kifizetni a lakbért. A lányok összenéztek, s szó nélkül kinyitották a fiókot, ahol külön borítékban tartották a fizetésük maradványait és a számlákra félretett közös tartalékot. Gondolkodás nélkül mindent nekiadtak. Azon az éjszakán boldogan aludtak. Érezték, hogy valaki más majd gondoskodik róluk. S tényleg, még hajnalban megszólalt a telefon.
– Azonnal jövök taxival – mondta a már ismert férfihang. Csodálkoztak, hogy taxival jön, és vártak. Már a férfi arcán lehetett látni, hogy megváltozott a helyzet.
– Tegnap este, ahogy hazaértem, az a hír fogadott, hogy örökséghez jutottam, amire én egyáltalán nem számítottam. A szívem diktálja, hogy felezzem meg veletek.
Az összeg éppen a kétszerese volt annak, amit a lányok odaadtak nagylelkűen.”

„Adjatok, és akkor ti is kaptok. Jó, tömött, megrázott és túlcsorduló mértékkel mérnek öletekbe.”

Te is tapasztaltad ezt? Ha nem, akkor ne feledd, hogy tiszta szándékkal, érdek nélkül kell adni mindenkinek, aki kér, anélkül, hogy bármit is remélnénk viszonzásként.

Próbáld meg! De nem azért, mert eredményt remélsz, hanem mert szereted Istent.

De hiszen nekem nincs semmim! – feleled.

Ez nem igaz. Ha akarjuk, kimeríthetetlen kincseink vannak: szabad időnk, szívünk, mosolyunk, tanácsaink, műveltségünk, békénk, szavaink. Azért, hogy akinek van, adjon annak, akinek nincs, hogy megértse...

Én azt se tudom, kinek adjak – mondod most.

Nézz körül! Emlékszel a betegre ott a kórházban; az özvegyasszonyra, aki mindig egyedül van? Osztálytársadra, aki megbukott az év végén, és attól minden önbizalmát elvesztette?

Öcsédre, aki még gondoskodásra szorul? Barátodra a börtönben? Vagy a munkahelyeden veled dolgozó fiatal kollégára, aki bátortalan és ügyetlen? Bennük vár Krisztus.

Tedd magadévá a keresztények új életformáját! Ezt sugallja az egész evangélium, mint gyógyírt az emberek elszigeteltségére és örökös aggodalmaskodására. Hagyj fel azzal, hogy a földi javakban keresd a biztonságot, és hagyatkozz egyedül Istenre! Ekkor derül majd ki, hogy mennyire hiszel benne, és hited megerősödik Isten adományaival.

Logikus: Isten nem azért tesz így, hogy meggazdagodjunk. Azért teszi, hogy mások is utánozzanak, amikor látják, hogy adakozásunk nyomán mennyi kis csoda történik. Azért tesz így Isten, mert minél többel rendelkezünk, annál többet tudunk adni, mint kezelői Isten javainak – hiszen minden az Övé! Hogy a közösségben, amelyben élünk, egymás rendelkezésére bocsássuk vagyónkat, hogy rólunk is elmondhassák, mint a jeruzsálemi őskeresztényekről, hogy nem volt közöttük szegény.

Nem gondolod, hogy ezzel valóban lelket adhatsz a szociális forradalomnak, amelyre a világ vár? „Adjatok, és akkor ti is kaptok...” E szavakkal Jézus biztosan a mennyei jutalomra gondolt elsősorban, de ami itt a földön történik, az már annak elővételezése és biztosítéka.

Chiara Lubich

/forrás: Magyar Kurír/